

Arrest

**nr. 69 162 van 25 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2008 en heeft zich op 10 november 2010 een zevende keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari en 8 april 2011.

1.3. Op 30 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaan en bent u geboren in het dorp Busrakh in het district Maydan Shar in de provincie Wardak. U bent Pashtoun en soenniet. De Taliban kwamen bij u thuis en namen uw twee broers mee om hen te trainen om Jihad te voeren. Zij kwamen één keer per week naar huis en nadat ze een maand bij de Taliban hadden gezeten, arrangeerde u hun vlucht naar Iran. De Taliban kwamen echter nadien bij u thuis en namen u mee. Ze sloten u bij enkele andere gevangenen op in een grot in de bergen. Volgens uw verklaringen konden jullie een bewaker overmeesteren en ontsnappen. U vluchtte eveneens naar Iran en vervolgens naar Europa. Ter ondersteuning van asielaanvraag legde u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

Op 22 juni 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagde er niet in om het aannemelijk te maken dat u tot recent voor uw aankomst in België in het district Maidan Shar in de provincie Wardak zou verbleven hebben. Bijgevolg kon er ook aan uw vluchtmotieven, die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht.

U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en bracht nieuwe feiten naar voor.

U gaf er toe dat u bijna uw ganse leven in Pakistan woonde en pas twee jaar voor uw vertrek naar België vanuit Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd was waarna de vervolgingsfeiten zich afspeelden. De Raad meende dat het feit, dat u het overgrote gedeelte van uw leven in Pakistan verbleven had, verzwegen had bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken én tijdens het gehoor op het CGVS de geloofwaardigheid van uw relaas hypothekeerde aangezien u hierdoor ernstig tekort schoot in de medewerkingsplicht die rust op de asielzoeker. Overigens oordeelde de Raad dat er zelfs ernstig kon getwijfeld worden aan deze beweerde recente terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan gezien uw beperkte kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan. Op 20 oktober 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 32.869 de weigeringsbeslissing van het CGVS. Op 8 december 2009 oordeelde de Raad van State dat verder beroep in uw zaak niet toelaatbaar was.

Op 11 december 2009 diende u bij de bevoegde Belgische instanties een tweede asielaanvraag in, samen met de taskara van uw vader, de taskara van uw oom, een bevestigingsbrief van de dorpsraad over het beroep van uw vader en een bevestigingsbrief van de dorpsraad over uw problemen. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde uw asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 21 januari 2010 diende u bij de bevoegde Belgische instanties een derde asielaanvraag in. Daar u geen gevolg gaf aan een oproeping voor verder onderzoek besloot de Dienst Vreemdelingenzaken dat u afstand deed van uw asielaanvraag.

Uw vierde, vijfde en zesde asielaanvraag, op respectievelijk 20 april 2010, 5 mei 2010 en 16 juli 2010, weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging te nemen.

Na een hongerstaking diende u bij de bevoegde Belgische instanties op 10 november 2010 een zevende asielaanvraag in.

U verklaart in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u vijftien jaar lang met uw familie in Pakistan verbleef als vluchtelingen. Eind 2006 keerden jullie terug naar het district Maydan Shar, provincie Wardak, in Afghanistan, omwille van het huwelijk van uw oudere broer, A(...), met een meisje in Afghanistan. U hebt dit gegeven in uw vorige asielaanvraag verborgen gehouden op advies van andere Afghanen. Wat betreft de vervolgingsfeiten die u onderging in Afghanistan wijzigt u niets aan uw verklaringen, deze zouden zich afgespeeld hebben na uw terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende nieuwe elementen voor: een foto van uw familie kort na aankomst in Pakistan; de identiteitskaart van uw oudere broer A(...), van "Afghan English Language Center" in Peshawar, geldig van 1994 tot 1999; de arbeidskaart van A(...) van Ronco, Afghanistan, geldig tot 31 december 2007; uw lidkaart van de Taekwon Do club in Peshawar, uitgegeven in 1999; uw schoolrapport van de Zarghona Ana school, uitgegeven in 1993–1994; een certificaat van uw jongere broer H(...), uitgegeven door Solidarité Afghanistan, Peshawar, in 1998; de taskara van uw broer A(...), uitgegeven in Maydan Wardak, 1383 (= 2004); een tewerkstellingscertificaat van uw broer A(...), uitgegeven door Ronco Afghanistan, uitgegeven op 13 maart 2011; beroepskaarten van uw broer, uitgegeven door A(...), Ronco, geldig tot 31 december 2011; een tewerkstellingscertificaat van uw broer A(...), uitgegeven door ATC, uitgegeven op 20 augustus 2006. Daarnaast legt u ook een brief voor van "Ministry of Refugees Repatriation in Peshawar", uitgegeven op 9/5/2006. In deze brief wordt de verklaring van uw vader bevestigd dat uw familie na 15 jaar vrijwillig teruggekeerd is vanuit Peshawar naar Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de status van subsidiair beschermde is dat de documenten die u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen voorlegde enerzijds niet relevant zijn wat betreft de kern van uw asielrelaas en anderzijds dat sommige van die documenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen. Ook wat uw verklaringen betreft brengt u geen nieuwe elementen naar voren die toelaten de eerder genomen weigeringbeslissing te veranderen.

Wat de onbetrouwbaarheid van uw documenten betreft dient het volgende opgemerkt te worden: U legt een brief van het Afghaanse Ministerie van Terugkeer van Vluchtelingen, Sectie Peshawar voor, uitgegeven op 9/05/2006, gericht aan het Afghaanse Ministerie van Terugkeer van Vluchtelingen, Sectie Maidan Wardak. In deze brief wordt - op zijn vraag - de verklaring van uw vader bevestigd dat uw familie na 15 jaar vrijwillig teruggekeerd is vanuit Peshawar naar Afghanistan zonder het UNHCR verificatieproces te ondergaan. Gezien uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS niet in overeenstemming zijn met de inhoud van het document rijzen er ernstige twijfels omtrent de objectieve bewijswaarde van dit document en bijgevolg ook over uw beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan. Ten eerste dient hierbij opgemerkt te worden dat dit document in tegenstelling tot wat u beweert niet afkomstig is van het UNHCR maar van het Afghaanse Ministerie van Terugkeer voor Vluchtelingen. Dat u het verschil tussen beide instanties niet zou kennen is op zich al opmerkelijk. Dat u verder verklaart dat het UNHCR toch besloot om jullie bij te staan ondanks het feit dat hun activiteiten stil lagen in de winter maar dat het UNHCR jullie toch dit document gaf waarmee jullie assistentie zouden krijgen in Afghanistan (CGVS 8 april 2011 p.5) staat in schril contrast met de verklaringen van uw vader in datzelfde document waarin ook de bevoegde ambtenaar van het Afghaanse Ministerie met nadruk aan zijn collega's in Afghanistan vraagt om jullie lokaal bijstand te verlenen in Afghanistan hoewel jullie geen beroep kunnen doen hebben op de hulp van het UNHCR in Pakistan. Ten tweede dient hierbij opgemerkt te worden dat u verklaart dat jullie dit document van het UNHCR kregen wanneer jullie naar Afghanistan vertrokken terwijl uit het betreffende document onmiskenbaar blijkt dat het geschreven is nadat jullie al zouden teruggekeerd zijn naar Afghanistan (CGVS 8 april 2011 p.5). Dat u dus verklaart dat u dit document verkreeg bij uw vertrek naar Afghanistan terwijl uit het document blijkt dat het pas geschreven is nadat jullie al zouden teruggekeerd zijn naar Afghanistan toont aan dat uw terugkeer helemaal niet geschiedde zoals u beweert. Het wijst er tevens op dat u niet eens de moeite gedaan hebt om het document te lezen wat verder afbreuk doet aan de ernst die gehecht kan worden aan de door u neergelegde bewijsstukken. Verder verklaart u tweemaal tijdens het gehoor op het CGVS dat u dit document al neergelegd had bij uw eerste asielaanvraag (CGVS 8 april 2011 p.5). Het is pas wanneer u gezegd wordt dat dit onlogisch lijkt gezien u bij uw eerste asielaanvraag geen enkel gewag gemaakt heeft van uw verblijf in Pakistan en u toen verklaard heeft dat u altijd in Afghanistan gewoond heeft dat u beseft dat het inderdaad geen steek houdt dat u dit document toen al zou neergelegd hebben. U verklaart vervolgens dat u het bij uw vierde of vijfde asielaanvraag neergelegd heeft. De stelligheid waarmee u echter bij uw zevende en huidige asielaanvraag tweemaal na elkaar poneerde dat u dit document al bij een eerdere asielaanvraag neerlegde toont echter aan dat u met gemak en zonder blikken of blozen onware zaken kunt verkondigen. Uw bewering dat u vanuit Pakistan zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan komt hierdoor danig op de helling te staan.

U legt verder een bevestigingsbrief van de dorpsraad over het beroep van uw vader en een bevestigingsbrief van de dorpsraad over uw problemen neer. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de brieven een gesolliciteerd karakter hebben en dus beperkte bewijswaarde kunnen toegekend worden, zeker in het licht van de voorgaande vaststellingen. Dergelijke documenten kunnen enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat gezien de bovenstaande vaststellingen duidelijk niet het geval blijkt te zijn. In dit kader dient nog aangestipt dat aan documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt. Ter staving van deze motivering wordt in bijlage de SRB "Afghanistan - corruptie en valse documenten" van 1 oktober 2010 toegevoegd aan uw administratief dossier.

De taskara van uw vader en de taskara van uw oom vertellen enkel iets over de identiteit en de herkomst van uw vader, gegevens die door het CGVS niet betwist worden. De documenten uit Pakistan tonen aan dat u in Pakistan geleefd heeft wat evenmin betwist wordt. De documenten van uw broer A(...) tonen aan dat hij in Afghanistan woonde en werkte wat evenmin betwist wordt.

Wat de eigenlijke vervolgingsfeiten betreft die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en waarvan u nog steeds volhoudt dat ze effectief plaatsvonden na uw terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan dient opgemerkt te worden dat ze aan een nader onderzoek onderworpen werden ondanks het feit dat er aan uw beweerde terugkeer naar Afghanistan weinig geloof kan gehecht worden. Nazicht van deze vervolgingsfeiten bevestigt nog meer de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan. Zo verklaarde u dat de rekrutering van uw twee broers door de

Taliban aan de basis lag van uw latere problemen. Gezien u verklaarde dat u thuis was toen de Taliban voor het eerst opdoken met de bedoeling uw broers in te lijven kan er van u verwacht worden dat u hierover samenhangende en aannemelijke verklaringen aflegt hetgeen u niet deed. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS bij uw eerste asielaanvraag dat er de eerste keer twee of drie Taliban kwamen die uw broers vroegen om vrijwillig mee te gaan. Omdat uw broers weigerden kwamen de Taliban later terug met vier pick-ups waarin telkens twintig man zat. Ze kwamen het huis binnen en zeiden tegen uw vader dat ze zouden betalen om uw broers mee te nemen (CGVS 25 november 2008 p.15). Tijdens het bijkomend gehoor (van die eerste asielaanvraag) op 25 maart 2009 verklaarde u echter dat de Taliban uw broers al van de eerste keer dat ze kwamen meenamen, dat ze het huis niet binnenkwamen, dat ze met zestien of zeventien mensen waren en dat ze uw vader geen geld aangeboden hadden (CGVS 25 maart 2009 p.5,6,7,8). Als u vervolgens geconfronteerd werd met deze toch wel opmerkelijke inconsistenties in uw verklaringen over één en dezelfde gebeurtenis beperkt u zich door te stellen dat u verbaasd bent, dat u zich niet herinnert dat u die zaken de vorige keer gezegd heeft. Dit kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond. Dat u er niet in slaagt een dergelijke gebeurtenis waarvan u verklaart dat u er getuige van was en die zo een impact had op uw verdere leven twee keer op dezelfde manier te vertellen toont aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen daaromtrent.

Overigens dient in dit verband verder aangestipt te worden dat uw ontsnapping uit de klauwen van de Taliban evenmin weinig aannemelijk overkomt. Dat u na uw ontsnapping van vier uur 's middags tot twaalf uur middernacht te voet alleen door de bergen wandelde zonder dat u gesignaleerd of achtervolgd werd door de Taliban komt weinig waarschijnlijk over. Overigens wandelde u terug naar huis, indien de Taliban hadden willen voorkomen dat u hun verblijfplaatsen zou kunnen verraden hadden ze vast en zeker wel al post gevat bij u thuis om u bij uw eventuele thuiskomst op te wachten hetgeen niet het geval was (CGVS 25 november 2008 p.14, 19, 20).

De vaststelling dat opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan de door u neergelegde relevante documenten en aan uw verklaringen, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid daardoor, laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor uw verklaringen wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas en uw terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan.

Bijgevolg wordt door het CGVS geconcludeerd dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient nog het volgende opgemerkt te worden:

U heeft het de Commissaris-generaal door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen over het feit of u elders een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld heeft of zelfs de nationaliteit van een gastland verworven heeft. Dit is echter van belang voor de bepaling van het feit of een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan toegekend krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u het CGVS geen zicht bood op uw reële verblijfssituatie en op de eventuele mogelijkheid dat u al dan niet een andere nationaliteit zou kunnen verworven hebben wil het CGVS tenslotte voor de volledigheid nog aanstippen dat u in de veronderstelling dat u nog steeds in het bezit zou zijn van de Afghaanse nationaliteit en in oorsprong afkomstig zou zijn uit de provincie Maidan-Wardak in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel dient te worden beoordeeld.

Uw broer A(...) (CGVS 8 april 2011 p.3) en uw neef die een winkel heeft wonen en werken in Kaboel, u beschikt er bijgevolg over een familiaal netwerk. Uw neef in Kaboel heeft u overigens al financieel bijgestaan in het verleden (CGVS 25 november 2008 p.22). Overigens heeft u te kennen gegeven dat u affiniteit heeft met Kaboel en dat u er dikwijls naartoe ging in het kader van uw werkzaamheden. Er is dus geen enkele reden waarom u uw familie in de stad Kaboel niet zou kunnen vervoegen. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas houdt het bijgevolg ook geen steek dat u verklaart dat de Taliban een sterk netwerk heeft in Kaboel, dat ze u daar zouden kunnen opsporen en dat u zich daardoor niet in Kaboel kunt vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de

provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en "de schending van de algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur", zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij niet als vluchteling kan worden erkend, gezien hij onder druk werd gezet om deel te nemen aan een gewapende strijd tegen de gevestigde overheid in Afghanistan en door de Taliban werd meegenomen en opgesloten. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen omtrent de rekrutering van zijn twee broers betoogt verzoeker dat hij redelijk verward overkomt omdat deze situatie uiteraard een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is. Volgens verzoeker duidt de motivering van het CGVS op een subjectieve interpretatie van zijn relaas, het is immers niet omdat een bepaald gegeven voor een bepaald persoon weinig aannemelijk overkomt, dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is. Verzoeker meent dat zijn vluchtrelaas werd ondersteund door voldoende stukken en hij is er van overtuigd dat er geen enkele aanwijzing is dat het specifieke document dat hij voorlegt, vals zou zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de loutere afwijzing van het vluchtelingenstatuut en meer bepaald de subsidiaire bescherming op grond van het feit dat de documenten ter staving van zijn relaas niet overtuigend zouden zijn, geenszins als voldoende kan worden beschouwd, daar het CGVS geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van de door verzoeker bijgebrachte documenten te weerleggen. Verzoeker concludeert dat het vaststaat dat hij een reëel risico

zou lopen op ernstige schade wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurig geweld in het kader van een internationaal/binnenlands gewapend conflict.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de documenten die hij in het kader van zijn opeenvolgende asielaanvragen voorlegde enerzijds niet relevant zijn en anderzijds de geloofwaardigheid van het asielrelaas nog verder ondermijnen, aangezien de brief van het Afghaanse Ministerie van Terugkeer van Vluchtelingen niet afkomstig is van het UNHCR en dit aantoonde dat verzoekers terugkeer helemaal niet geschiedde zoals hij beweert en hij bovendien tweemaal na elkaar poneerde dat dit document al eerder werd neergelegd, terwijl hem later duidelijk werd gemaakt dat dit geen steek hield, zodat dit eerder aangeeft dat verzoeker met gemak en zonder blikken of blozen onware zaken kan verkondigen, (ii) de bevestigingsbrief van de dorpsraad een gesolliciteerd karakter heeft die enkel waarde kan hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, (iii) er opmerkelijke inconsistenties in zijn verklaringen te vinden zijn, vooral wat betreft de rekrutering van zijn twee broers door de Taliban, en de ontsnapping uit de klauwen van de Taliban weinig aannemelijk overkomt, (iv) verzoeker het de asielinstanties onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen over het feit of hij elders een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld heeft, (v) indien verzoeker nog steeds de Afghaanse nationaliteit heeft, er geen enkele reden is waarom hij zijn familie in de stad Kaboel niet zou kunnen vervoegen, gezien UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In het kader van zijn zevende asielaanvraag dient in casu te worden vastgesteld dat in 's Raads arrest nr. 32 869 van 20 oktober 2009 reeds het volgende werd gesteld ten aanzien van verzoekers beweerde terugkeer en verblijf in Afghanistan/Wardak: *“De bestreden beslissing bepaalt duidelijk dat verzoeker gelet op zijn gebrek aan kennis van tal van recente evoluties en gebeurtenissen in de regio waarvan hij afkomstig is, van belangrijke personen uit de provincie Wardak en van de Afghaanse kalender, onvoldoende aannemelijk kan maken recentelijk te zijn verbleven in het district Maidan Shar in de provincie Wardak, waardoor er bijgevolg aan zijn asielrelaas, dat zich aldaar recentelijk heeft afgespeeld, evenmin geloof kan worden gehecht. Het is vanzelfsprekend dat indien verzoeker niet kan aantonen te zijn verbleven op de plaats alwaar hij een gegronde vrees voor vervolging koestert en de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan, er aan de desbetreffende feiten geen geloof kan worden gehecht. (...) Zijn asielrelaas en voorgewende vrees voor vervolging zijn bijgevolg niet aannemelijk.”*

Dit arrest heeft gezag van gewijsde en de bevoegdheid van de Raad is derhalve in casu beperkt tot de beoordeling van de nieuw bijgebrachte stukken en aangehaalde elementen, met name een foto van zijn familie kort na aankomst in Pakistan; de identiteitskaart van zijn oudere broer A., een attest van “Afghan English Language Center” in Peshawar, geldig van 1994 tot 1999; de arbeidskaart van A. van Ronco, Afghanistan, geldig tot 31 december 2007; zijn lidkaart van de Taekwon Do club in Peshawar, uitgegeven in 1999; zijn schoolrapport van de Zarghona Ana school, uitgegeven in 1993–1994; een certificaat van zijn jongere broer H., uitgegeven door Solidarité Afghanistan, Peshawar, in 1998; de taskara van zijn broer A., uitgegeven in Maydan Wardak, 1383 (= 2004); een tewerkstellingscertificaat van zijn broer A., uitgegeven door Ronco Afghanistan, uitgegeven op 13 maart 2011; beroepskaarten van zijn broer, uitgegeven door A., Ronco, geldig tot 31 december 2011; en een tewerkstellingscertificaat van zijn broer A., uitgegeven door ATC, uitgegeven op 20 augustus 2006. Daarnaast legt verzoeker een brief voor van het “Ministry of Refugees Repatriation in Peshawar”, uitgegeven op 9/5/2006 waarin de verklaring van zijn vader wordt bevestigd dat zijn familie na 15 jaar vrijwillig teruggekeerd is vanuit Peshawar naar Afghanistan.

2.5. In de mate verzoeker betoogt dat hij in Afghanistan onder druk werd gezet om deel te nemen aan een gewapende strijd tegen de gevestigde overheid, wijst de Raad er vooreerst op dat aan verzoekers terugkeer en verblijf in Afghanistan geen enkel geloof kan worden gehecht, zodat ook de voorgehouden

vervolgingsfeiten vanwege de Taliban niet aannemelijk zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt in Afghanistan te hebben gewoond zoals blijkt uit het arrest 32 869 van 20 oktober 2009. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in de gebeurtenis waarbij zijn twee broers zouden zijn gerekruteerd door de Taliban, gebeurtenis waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest, twee keer op dezelfde wijze te vertellen en komt zijn ontsnapping uit de klauwen van de Taliban weinig geloofwaardig over, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht. Dat verzoeker "redelijk verward" overkomt omdat deze situatie uiteraard een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is, kan de Raad niet overtuigen. Immers, indien deze feiten zich effectief zouden hebben voorgedaan, dan kan verwacht worden dat verzoeker minstens correct zou kunnen weergeven of zijn broers al dan niet de eerste keer zouden zijn meegenomen door de Taliban. Met de opmerking dat de motivering duidt op een subjectieve interpretatie van het relaas, weerlegt noch ontkracht verzoeker het motief *"Dat u na uw ontsnapping van vier uur 's middags tot twaalf uur middernacht te voet alleen door de bergen wandelde zonder dat u gesignaleerd of achtervolgd werd door de Taliban komt weinig waarschijnlijk over. Overigens wandelde u terug naar huis, indien de Taliban hadden willen voorkomen dat u hun verblijfplaatsen zou kunnen verraden hadden ze vast en zeker wel al post gevat bij u thuis om u bij uw eventuele thuiskomst op te wachten hetgeen niet het geval was."* niet. Verzoeker geeft zelf op deze wijze zijn ontsnapping weer en ook de Raad is van oordeel dat het niet zeer realistisch is dat verzoeker ontsnapt, uren aan een stuk door de bergen loopt zonder dat de Taliban achter hem aan gaat en hij gewoon naar zijn huis terugkeert, terwijl de Taliban op de hoogte zijn van zijn woonplaats. Derhalve wordt aan verzoekers relaas geen geloof gehecht.

De loutere stelling dat hij zijn vluchtrelaas ondersteund heeft door voldoende stukken volstaat evenmin om de uitgebreide motieven dienaangaande te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde immers vast dat de brief van het Afghaanse ministerie van terugkeer van vluchtelingen van 9 mei 2006 niet in overeenstemming is met verzoekers verklaringen, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht: *"Ten eerste dient hierbij opgemerkt te worden dat dit document in tegenstelling tot wat u beweert niet afkomstig is van het UNHCR maar van het Afghaanse Ministerie van Terugkeer voor Vluchtelingen. Dat u het verschil tussen beide instanties niet zou kennen is op zich al opmerkelijk. Dat u verder verklaart dat het UNHCR toch besloot om jullie bij te staan ondanks het feit dat hun activiteiten stil lagen in de winter maar dat het UNHCR jullie toch dit document gaf waarmee jullie assistentie zouden krijgen in Afghanistan (CGVS 8 april 2011 p.5) staat in schril contrast met de verklaringen van uw vader in datzelfde document waarin ook de bevoegde ambtenaar van het Afghaanse Ministerie met nadruk aan zijn collega's in Afghanistan vraagt om jullie lokaal bijstand te verlenen in Afghanistan hoewel jullie geen beroep kunnen doen hebben op de hulp van het UNHCR in Pakistan. Ten tweede dient hierbij opgemerkt te worden dat u verklaart dat jullie dit document van het UNHCR kregen wanneer jullie naar Afghanistan vertrokken terwijl uit het betreffende document onmiskenbaar blijkt dat het geschreven is nadat jullie al zouden teruggekeerd zijn naar Afghanistan (CGVS 8 april 2011 p.5). Dat u dus verklaart dat u dit document verkreeg bij uw vertrek naar Afghanistan terwijl uit het document blijkt dat het pas geschreven is nadat jullie al zouden teruggekeerd zijn naar Afghanistan toont aan dat uw terugkeer helemaal niet geschiedde zoals u beweert. Het wijst er tevens op dat u niet eens de moeite gedaan hebt om het document te lezen wat verder afbreuk doet aan de ernst die gehecht kan worden aan de door u neergelegde bewijsstukken."* Verzoekers "toelichting" dat dit document diende als bewijs dat hun familie behoorde tot de groep van vluchtelingen die vrijwillig teruggekeerd waren vanuit Pakistan naar Afghanistan zodat zij aanspraak zouden kunnen maken op hulp van UNHCR, weerlegt niet in het minst de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker meent, wordt de bevestigingsbrief van de dorpsraad niet afgewezen omdat er een handel in valse documenten is in Afghanistan, doch wel omdat de brieven een gesolliciteerd karakter hebben waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend en dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat gezien de vaststellingen duidelijk niet het geval blijkt te zijn en in dit kader nog kan aangestipt worden dat documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt.

Verzoeker lijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen, zoals in casu, aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

De motivering ten aanzien van de andere documenten wordt niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal ook naar aanleiding van verzoekers zevende asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst.

2.7. Waar verzoeker ten aanzien van zijn vraag om subsidiaire bescherming stelt dat hij op heden verschillende documenten voorlegt die zijn terugkeer naar Afghanistan bewijzen, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit geenszins het geval is. Hoe dan ook en in de veronderstelling dat verzoeker nog steeds in het bezit zou zijn van de Afghaanse nationaliteit, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Kaboel, hetgeen hij in het verzoekschrift niet betwist. Er is dan ook geen enkele reden waarom hij zijn familie in de stad Kaboel niet zou kunnen vervoegen. Verzoeker betwist de veiligheidssituatie in Kaboel, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, niet. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel, kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS